

N:o 60.

Toinen Saarna Toisena Helluntaipäivänä.

Evank. Joh. 3: 16–21.

Tämä on parhaimpia ja ihanimpia evankeliumeja, jommoisia etupäässä Johanneksen on tapana kirjoittaa. Se ansaitsisi tulla kirjoitetuksi kultaisilla kirjaimilla, ei paperille, vaan jos mahdollista sydämeen, ja kaikella syyllä pitäisi sen olla kunkin kristityn jokapäiväisen lukemisen ja tutkistelemisen esineenä, jota hän rukouksessa itselleen sanelisi uskonsa vahvistukseksi ja herättääksensä sydäntänsä avuksi huutamiseen. Tässä on nimitäin sanoja, jotka voivat tehdä murheellisen iloiseksi, kuolleen eläväksi, jos vaan sydän kyllin lujasti voisi niihin uskoa.

Mutta se opettaa myöskin koko kristillisen opin oikeasta pääkappaleesta, joka koskee kristittyjen kunniaa ja vapautta, jonka kautta heiltä Kristuksessa otetaan pois ja lakkautetaan synti, laki, Jumalan viha, kuolema ja helvetti, jonka ohella kaikki inhimillinen viisaus, vanhurskaus ja pyhyys tehdään tyhjäksi siinä, mikä Jumalan valtakuntaa koskee. Koska, näet, hän sanoo: **Joka uskoo Jumalan Pojan päälle, sen ei pidä hukuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman**, niin täytyy tietysti kuoleman, perkeleen ja lain peljätyksen olla matkassaan ja oman ansiomme ja kelvollisuutemme aivan tehotonta siihen. Tässä siis asetetaan eteemme tuo äärettömän suuri, ijankaikkinen, jumalallinen tavara, jonka tulee meillä olla, ettemme pelkäisi ja kauhistuisi sitä hirmuista tuomiota ja kadotusta, jonka alaiseksi koko inhimillinen luonto on tullut Aadamin lankeemuksen kautta, vaan että sen sijaan voisimme saada lunastuksen, voiton ja kaiken hyvän. Mutta sepä tarjo-

taan ja lahjoitetaankin meille sulasta armosta ja esitetään meille siten, ettemme muuten kuin uskon kautta voi sitä saada.

Evankelista kuvailee tuollaisen armon ja lahjan Kristuksessa lyhyillä, mutta varsin oivallisilla ja rikkailla sanoilla esitelläkseen sen suurena ja lohdullisena kaikkia päin. Siinä nähdään kaikki: antaja, saaja, lahja, sen hedelmä ja hyöty, kaikki niin suurena, että on mahdotonta sitä sanoa ja suuruutensa tähden vaikea uskoa.

Mutta ennen kuin ryhdymme tätä tarkastelemaan, tahdomme ensin kuulla syyn, miksi ja missä tarkoituksessa Kristus näin puhuu. Se käy ilmi sanoista: **Jokainen kuin uskoo hänen päällensä, ei pidä hukuman**, j. n. e. Tällä tahtoo hän maailmalle osoittaa sen kurjuuden ja hädän, jossa se on, nimittäin että sen asiat on sillä kannalla, että se kokonaan on hukassa ja sen täytyy ijankaikkisesti hukassa olla, ellei Kristus tällä saarnalla avuksi tule. Siitä ei pelasta kaikki sen viisaus, taito, oppi, laki, vapaa tahto eikä mikään, mihinkä se ryhtyisi ja mitä se sellaisen opin mukaan ottaa tehdäkseen, vaan se on ja pysyy kaikki ynnä sen kanssa hukassa; sillä se on jo syntyään pelkässä synnissä, Jumalan vihan alaista, perkeleen valtaan kuuluvata, eikä se tästä voi itseään auttaa eikä vapauttaa. Vieläpä on se niin sokaistu ja paatunut, ettei tuollaista surkeutta havaitse eikä tunne, ellei sille sanan kautta sitä ilmoiteta.

Tämmöistä opettaa Kristus laajemmin ja useammin sanoin siinä saarnassa, jonka vähää ennen tätä tekstiä pitää Nikodeemukselle. Sii-

nä hän lyhyesti ja selvin sanoin lausuu, ettei Nikodeemus eikä kukaan hänen kaltaisensa juutalainen, jotka lakia noudattaen sangen innokkaasti ottivat vaarin töistä ja ulkonaisesta jumalanpalveluksesta (nehän olivatkin siihen aikaan maailman parhaita), voinut päästä taivaaseen eikä nähdä Jumalan valtakuntaa. Sellainen elämä ja työ on vielä vaan sen ihmisen, joka vanhan syntymisensä kautta Aadamista ei vielä ole muuta kuin liha ilman henkeä. Se on: hänellä ei ole oikeata ymmärrystä eikä tietoa Jumalan tahdosta eikä oikeata sydämestä lähtevää kuuliaisuutta Jumalaa kohtaan. Lyhyesti sanoen: hän ei taida kääntyä Jumalan puoleen, vaan on peräti kokonansa Jumalasta vieraantunut, jonka vuoksi ei Nikodeemuskaan voinut lain kautta päästä irti synnistä, Jumalan vihasta ja ijankaikkisesta kuolemasta.

Ennen kuin siis ihminen voi Jumalan valtakunnan nähdä, täytyy hänen uudestaan syntyä ja häneen tulla aivan toinen luonto, joka ei niinkuin vanha ole lihasta vaan hengestä ja tykkänään hengellinen. Siihen taasen vaaditaan toinen sanan ja saarna, kuin mitä hän ennen on laista kuullut ja oppinut, toinen voima, joka ei ole ihmisten. Mutta meidän tulemisemme toiseksi ihmiseksi täytyy hänen sanojensa mukaan niin tapahtua, että ensin pääsemme vapaaksi vanhan syntymisemme vahingosta, se on: synnistä ja kuolemasta. Mutta koska meillä vielä on liha ja veri ja koska, niin kauvan kuin maan päällä elämme, yhä edelleenkin pysymme vanhassa syntymisessä, joka itsestään ei voi mitään muuta olla eikä tehdä kuin mikä on sen luonnon mukaista, vaikkapa se olisi kuoletettukin, niin täytyisi ihmisen sen tähden, jos hän siinä kuolisi, joutua kadotukseen. Hän ei voisi kenenkään ihmisen kautta saada sovitetuksi eikä pois otetuksi häntä sen tähden uhkaavaa vihaa ja kadotusta, eikä niinmuodoin kukaan voisi pääs-

tä taivaaseen eikä Jumalan tykö. Kuten hän myös sanoo: **Ei astu kenkään ylös taivaaseen, vaan joka taivaasta astui alas** j. n. e.

Siitä syystä on tähän täytynyt keksiä toinen neuvo. Se ei voinut muuten tapahtua kuin sellaisen persoonan kautta, joka olisi taivaasta, täynnä vanhurskautta, viattomuutta ja elämää, ja Jumalalle mitä otollisin ja rakkain, ja joka sellaista toisi alas ihmisluontoon, että se voisi päästä synnynnäisestä synnistään ja kadotuksestaan vapaaksi ja niin saaden Jumalan luona sovinnon ja pelastuksen ijankaikkisesta kuolemasta saataisi kääntyä Jumalan puoleen, alkaa häntä oikeen tuntemaan, rakastamaan ja hänelle kuuliainen olemaan ja siten uusi syntyminen siinä alkaisi, kunnes se kuolemassa täydellisesti puhdistettuna muusta vanhan ihmisen saastaisuudesta olisi ijankaikkisesti elävä ilman syntiä.

Nyt on Jumalan viha synnin tähden niin suuri ja ankara, ettei mikään luontokappale ole voinut välittäjänä ruveta maksua suorittamaan ja sovintoa hankkimaan. Kadotus oli niin raskas ja ijankaikkinen, ettei kellään enkelilläkään ollut voimaa sitä pois torjua eikä sen sijaan tuoda ja antaa elämää, vaan täytyi ainoan persoonan, Jumalan Pojan itse, ottaa kantaakseen synnin, Jumalan vihan ja kuoleman, jonka alaiseksi ihmisluonto oli joutunut, ja ruveta uhriksi sen edestä. Tästä puhuu Kristus itse juuri ennen tämän evankeliumin alkua sanoessaan: **että Ihmisen Poika pitää ylettämän** (kuten Mooses ylensi käärmeen korvessa), **että jokainen, kuin uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman**. Mutta tässä lausuu hän vielä lisäksi yhden synn, joka pakotti Jumalan sellaiseen ryhtymään. Hän sanoo:

Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen kuin uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman. Näillä sanoilla kuljettaa hän meitä

Isän sydämeen nähdäksemme ja tietääksemme Jumalan korkeaksi, ihmeelliseksi neuvoksi ja ijankaikkiseksi aivoitukseksi sen, että tämän Pojan kautta tulisimme autetuksi. Näin onkin täytynyt tapahtua, jotta pitäisi paikkansa Jumalan totuus, jonka hän ennen oli Raamatussa luvannut. Tästä hän me näemme ja tiedämme aivan selvästi, ettei Jumalan aikomus ole meitä hyljätä ja kirotta synteimme tähden, vaan hän tahtoo, että jos meitä Jumalan viha on synnin tähden peljättänyt, muistaisimme tätä Jumalan ijankaikkista tahtoa ja uskoisimme lujasti, että saamme tämän vapautajan ja välimiehen tähden Jumalan ijankaikkisen armon ja ijankaikkisen elämän.

Tarkastelkaamme nyt, kuinka rikkaita, lohdullisia sanoja nuo ovat, jotka meille kaikkein asianhaarain mukaan ja monenmoisella tavalla ilmi tuovat Jumalan suuren, ylevän työn ja sen äärettömän tavarain, joka meille tässä tarjotaan ja annetaan. **Ensiksi** ei ole antajan persoona tässä ihminen, keisari tai kuningas, eipä enkelikään, vaan korkea ijankaikkinen majesteetti, Jumala itse, jonka rinnalla kaikki ihmiset, olivat he kuinka rikkaita, mahtavia, suuria hyvänsä, eivät muuta ole kuin tomu ja tuhka. Ja mitä enempää voidaan hänestä sanoa. Hän on käsittämätön, mittamaton, tutkimaton.

Hän ei ole enään mikään vartija, joka ainoastaan vaatisi meiltä, kuten häntä myöskin 5: Moos. 4: 24 sanotaan **kuluttavaiseksi tuleksi**, vaan hän on runsas, kuohuva, kaiken armon ja lahjain ijankaikkinen lähde, niin että kaikella syyllä hänellä on Antaja nimenä. Mitä ovat häneen verrattuna kaikki keisarit ja kuninkaat lahjoineen, kultineen, hopeineen, maineen ja väkineen? Tästä tulee sydämen paisua ja laajeta ikävöimään, toivomaan ja odottamaan, mitä mahtaneekaan tämä Herra ja Jumala antaa, sillä sehän totisesti täytynee olla jotain suurta ja oivallista ollakseen tuon

korkean Majesteetin ja näin rikkaan Herran arvon mukaista. Sellaiseen antajaan ja lahjaan verrattuna täytyy tietysti kaiken, mitä taivaassa ja maassa on, tulla vähäiseksi ja arvottomaksi.

Toiseksi, mikä on lahjaan syynä, ja mikä taivuttaa häntä antamaan? Ei mikään muu kuin pelkkä sanomaton rakkaus, sillä hän ei anna velasta eikä velvollisuudesta, ei kenenkään rukouksesta eikä hartaasta pyynnöstä, vaan omasta hyvydestään sellaisen herran tavalla, joka mielellään antaa ja jonka halu ja ilo on antaa aivan ilmaiseksi ilman mitään anomusta. Ja samoin kuin ei mitään suurempaa antajaa ole kuin Jumala, ei myöskään ole mitään suurempaa avua, ei Jumalassa eikä ihmisissä, kuin rakkaus. Ketä rakastetaan, sen hyväksi uhrataan ja käytetään kaikki, ruumis ja henkikin, niin että tähän verrattuna kärsivällisyys, nöyryys ja muut avut eivät mitään ole, sillä tässä ovat ne aivan kaikki yhdistyneet. Ketä minä rakastan, hänelle en tietysti suutu, en hänelle vääryyttä tee, en häntä pakittele enkä mieleltään pahoita, vaan olen valmis häntä palvelemaan, neuvomaan ja auttamaan, missä näen hänen minua tarvitsevan. Lyhyesti: minä olen kokonansa hänen ruumiineni, tavaroineni ja kaikkine voimineni.

Sen vuoksi tulee sydämen tämänkin johdosta taasen paisua ja vahvistua kaikkea murhetta vastaan. Asetetaanhan meidän eteemme sellainen Jumalan pohjattoman rakkauden rakkaus, jonka antimet vuotavat isällisestä sydäimestä ja kuohuvat esiin korkeimmasta avusta, joka on kaiken hyvyyden lähde. Sen vuoksi ovatkin lahjat kalliita ja arvokkaita. Sananlaskukin ylistää vähäpätöistäkin lahjaa kallisarvoiseksi sanoen: Se lähti rakkaasta kädestä. Sillä missä rakkautta ja ystävyyttä on, siinä ei lahjaa katsota niin suureksi kuin sydäntä, joka lahjan kallisarvoiseksi tekee. Jos Jumala olisi antanut minulle ainoastaan yhden silmän, kä-

den tai jalan ja minä tietäisin hänen näin tehneen isällisestä rakkaudesta, niin olisi tämä minulle rakkaampi kuin monta tuhatta maailmaa. Kun hän siis antaa meille rakkaan kasteen, sanansa, synninpäästön, pyhän ehtoollisen, niin pitäisi näissä olla meillä jokapäiväinen paratiisi ja taivaan valtakunta, ei näiden lahjain ulkomuotoon nähden, sillä se ei ole suuri maailman silmissä, vaan sen suuren rakkauden tähden, josta ne meille annetaan.

Kolmanneksi, tarkastele lahjaa sellaiseenaan, sillä täytyyhän sen epäilemättä olla jostain erinomaista, sanomattoman suurta, mitä noin rikas lahjoittaja antaa sydämellisestä suuresta rakkaudesta. Mitä hän sitten antaa? Ei suuria kuningaskuntia, ei yhtä tai useampia maailmoja täynnä hopeata ja kultaa, ei taivasta ja maata kaikkineen, mitä niissä on, ei koko luomakuntaa, vaan oman Poikansa, joka on niin suuri kuin hän itsekin, se on: ijankaikkinen, käsittämätön lahja (samoin kuin myöskin antaja ja hänen rakkautensa ovat välttämättömiä). Siinä on kaiken armon, hyvyyden ja hyvän tekemisen lähde ja loppumaton suoni, vieläpä Jumalan ijankaikkisten tavarain ja aarteiden omistus ja omaisuus. Tämä on rakkautta, joka ei ole sanoissa vaan töissä, kaikkein suurimmassa määrässä, ylevimmällä hyvydellä ja työllä osoitettu, joka on itse Jumalassa ja johon hän kykenee.

Mitä pitäisi enempää hänen tehdä tai antaa? Kun hän kerran antaa poikansa, mitä hän sitten omanansa pitää, jota ei hän olisi antanut? Sillä siinäpä hän antaa itsensä kokonaan, kuten P. Paavali Room. 8: 32 sanoo: **Joka ei omaa Poikaansaakaan armahtanut, eikös hän myös lahjoita meille kaikkia hänen kanssansa?** Tietysti on hänen kerallaan kaikki annettu, sillä hän on Isän ainokainen rakkaain Poika, kaikkien luontokappalten perillinen ja herra, ja kaikki luontokappaleet ovat meidän allemme annetut, enkelit, perkele,

kuolema, elämä, taivas ja maa, synty, vanhurskaus, nykyiset ja tulevaiset, kuten P. Paavali taas 1 Kor. 3: 22, 23 sanoo: **Kaikki ovat teidän. Mutta te olette Kristuksen, vaan Kristus on Jumalan.** Onhan tässä Pojassa kaikki tyyni.

Neljänneksi, kuinka sitten Poika annetaan? Tässä tulee sinun huomata, mitä hän tekee ja kärsii. Hän tulee meidän tähtemme ihmiseksi, lain alaiseksi eli Jumalan vihan alaiseksi meidän synteimme tähden, kuoleman alaiseksi, ja sen lisäksi vielä tuomittuna häpeällisimpään kuolemaan, puuhun ylennettynä ja ilmassa riippuen, kuten Kristus tässä vähää ennen sanoo, ottaa hän päällensä perkeleen ja koko helvetin vihan ja raivon ja täytyy sen kanssa kilvoitella. Tämä vasta on korkeimmalla tavalla antamista. Kuitenkin hän samassa polkee jalkainsa alle rikki perkeleen, synnin, kuoleman ja helvetin, joita kaikkia hän ylösousemisensa ja taivaaseen astumisensa kautta hallitsee. Tämän kaiken antaa hän myöskin meidän omaksemme, jotta meillä olisi sekä hän että kaikki hänen työnsä. Ei hän myöskään koko tätä lahjaa lue palkaksi tai ansioksi, eikä sitä saa sanoa lainaksi, takaukseksi eikä palkkioksi, vaan sulan lempeän armon vapaaksi antimeksi ja lahjoitukseksi. Ottaja ei saa eikä voi tässä muuta tehdä kuin avata ja ojentaa kätensä ja ottaa rakkaudella ja kiitoksella vastaan kaikki, mitä Jumala hänelle antaa ja hän hyvästi tarvitsee.

Viidenneksi, on tässä kuvattu myöskin ottaja, jolle annetaan, ja jota yhdellä sanalla sanotaan maailmaksi. Tämäpä vasta on ihmeellinen, harvinainen rakkaus ja antaminen, sillä tässä on rakastettu aivan omituinen vastakohta rakastavalle. Kuinka maailmaa sellaista Jumalan rakkautta kannattaa, ja mitä hän siinä löytää, jonka vuoksi hän niin kokonansa antautuu sen hyväksi? Jospa edes sanottaisiin hänen rakastaneen enkeleitä, olisivatpa ne kumminkin

kunniallisempia, jalompia luotuja rakkautta ansaitakseen. Mutta mitä on sitä vastoin maailma muuta kuin suuri joukko sellaisia ihmisiä, jotka eivät pelkää Jumalata, eivät luota häneen, eivät häntä rakasta, kiitä eikä ylistä, vaan käyttävät koko luomakuntaa väärin, pilkkaavat hänen nimeänsä, ylönkatsovat hänen sanansa, lisäksi ovat tottelemattomia, murhaajia, huorintekijöitä, varkaita ja konnia, valhettelijoita, pettureita, kavaluuden ja kaiken pahuuden harjoittajia, jotka sanalla sanoen rikkovat kaikki käskyt ja ovat kaikissa asioissa vastahakoisia ja uppiniskaisia, Jumalan vihollisen, ilkeän perkeleen liittolaisia.

Katsos, tälle sievälle, suloiselle olennolle, kauniille rakkaalle morsiamelleen ja tyttärelleen lahjoittaa hän rakkaan poikansa ja käskää kaikki hänen kerallaan, vaikka hänellä paljoa suurempi syy olisi kuullessaan maailmaa mainittavan siinä paikassa ukkosella ja salamalla tuhota se kerrassaan tomuksi ja viskata helvetin syvyyteen. Kuuluuhan sana ”maailma” ylön määrin inhottavalta Jumalan korvissa ja ihmeellisen ihmeellinen on yhteensovitus: Jumala rakastaa maailmaa. Nuo kaksi ovat toistensa äärimmäiset vastakohtat, aivan kuin sanottaisiin: Jumala rakastaa kuolemaa ja helvettiä ja on katkeran ijankaikkisen vihollisensa, kirokun perkeleen, ystävä.

Näinpä vasta havaitaan rakkaus ylön määrin korkeaksi ja lahja sanomattoman suureksi, kun verrataan lahjoittajaa ja lahjansaa-jaa toisiinsa. Jumala nimittäin aivan tyhjentää sydämensä rakkauden ilkeimmälle viholliselleen, jonka osaksi kohtuuden mukaan tulisi ainoastaan viha, kosto ja kadotus. Hän ei siitä huoli, että maailma on täynnä Jumalan ylönkatsetta, pilkkaa, tottelemattomuutta ja suurinta kiittämättömyyttä kaikista ennen saamista lahjoistaan, vaan kerrassaan ummistaa silmänsä kaikille sen paheille ja synneille. Vaikka antaja olisi kuinkakin suuri ja hyvän-

tahtoinen, pitäisi kuitenkin maailman suuren pahuuden ja kelvottomuuden pidättämän häntä ja pakottaman hänet peräytymään, sillä sen ilkeys on mittaamaton ja sanomaton. Kukapa ihminen voisi luetella ja tarkalleen arvata edes omat syntinsä ja kuulemattomuutensa. Sentäänkin saa tuo suuri rakkaus hänessä voiton, hän ottaa pois heidän kaikkein ja kunkin yksityisen synnit ja rikokset, niin että ne ovat ikuisesti unhotettuja, kuolleita ja poissa, ja sitä varten lahjoittaa hän poikansa ja kaikki hänen kanssansa.

Näin siis tässä kyllin selvästi ja vastustamattomasti osoitetaan ja todistetaan se opinkohta, jonka puolesta Paavali ja uskon oppi taistelee, että me saamme ilman mitään omaa ansiotamme ja mahdollisuuttamme syntein anteeksi antamuksen ja ijankaikkisen elämän sulasta armosta ainoastaan hänen rakkaan poikansa tähden, jossa Jumala on myös meitä niin korkeasti rakastanut, että tuo rakkaus ottaa ja pyyhkii pois kaikki meidän ja maailman synnit. Meissä nimittäin ei mitään muuta ole kuin pelkkää syntiä, jonka vuoksi hän meille lahjoittaa rakkautensa ja anteeksi antamuksensa, kuten profeeta Jes. 40: 2 sanoo, että evankeliumia tulee saarnata: **Hänen rikoksensa on annettu anteeksi, että hän on saanut kaksinkertaisesti Herran kädestä kaikkein synteinsä tähden.**

Siis on tämä lahja ja armo paljoa suurempi, määrättömämpi ja mahtavampi kuin kaikki synnit maailman päällä, niin ettei kenenkään yksityisen ihmisen eikä kaikkeinkaan kelvottomuus yhteensä, eipä vielä ansaittu ijankaikkinen viha ja kadotukseen voi niin suuri olla, ettei tämän rakkauden ja armon eli syntein-anteeksiantamuksen suuruus sitä korkeasti, syvästi, leveästi, laajasti ja avarasti voitaisi, vieläpä ylönpalttisesti, kuten P. Paavali Room. 5: 20 sanoo: **Kussa synti on suureksi tuttu, siinä on armo ylönpalttiseksi tuttu,** ja Ps.

103: 11: **Niin korkia kuin taivas on maasta, antaa hän armonsa lisääntyä niille, jotka häntä pelkäävät.** Mikäpä muukaan kuin syn- tein-anteeksiantamus on voinut olla syynä sii- hen, että hän rakasti maailmaa, joka oli kai- kenlaisen synnin, kauhistuksen ja pilkan val- lassa? Jos hän voi näin rakastaa maailmaa, vi- hollistansa ja pilkkaajaansa, vieläpä siinä määrässä, että uhraa itsensä sen hyväksi, niin kuinka voisikaan hän sinulle, jos armoa ikä- vöit ja rukoilet, vihastua tai olla antamatta syntejäsi anteeksi?

Mikä sydän nyt ei tahtoisi iloisena odot- taa kaikkea hyvää häneltä koska hän sellaisel- la rakkaudella on itsensä tunnetuksi tehnyt, että lahjoitti rakkaan poikansa pahoille, hur- jistuneille ihmisille, se on: kaikelle maailmal- le eli kaikille ihmisille, jotka eivät koskaan mitään hyvää ole tehneet, vaan joka hetki rik- koneet hänen käskyjensä? Nämä saavat nyt palkakseen noin suuren rakkauden ja sano- mattoman hyvyiden. Mitäpä minäkään olen tehnyt, joka tähän asti viisitoista vuotta luos- tarissa eläen olen joka päivä naulinnut Kris- tuksen ristiin ja harjoittanut kaikenmoista epäjumalanpalvelusta? Ja siitä huolimatta, vaikka näin suuresti olen hänen vihoittanut, on hän minua niin rakastanut, että unohtaa kaiken minun pahuuteni ja ilmoittaa minulle poikansa ja itsensä kaikkine armoineen. Tä- mä vasta on sanottava pohjattoman rakkau- den käsittämättömäksi rikkaudeksi.

Oi Herra Jumala, miksi ei näin ylevä ja suuri asia ollenkaan liikuta maailman sydän- tä? Eikö meidän kaikkein tässä pitäisi sydä- mestämme iloita saadessamme elää aikana, jolloin tämmöistä kuullaan? Eikö meidän pi- täisi tätä Jumalata rakastaa ja ylistää ja kiitok- seksi ei ainoastaan palvella häntä vaan myös- kin ilomielin kärsiä kaikki, vaikka meidän sit- ten hänen sanansa ja kuuliaisuutensa tähden pitäisi kuolla ja jättää tämä matojen säkki tu-

lella, miekalla tai kaikella kidutuksella sur- mattavaksi? Mutta surkeuteen on syynä tuo häpeällinen, kirottu epäusko ja se suuri sokea pimeys, jota Kristus itse myöhemmin tässä valittaa ja joka sydämet niin kankeiksi ja kuolleiksi tekee, että vaikka sellaista kuulem- me, emme kuitenkaan usko.

Kuudenneksi seuraa nyt lopullinen syy, miksi ja missä tarkoituksessa hän tuota kaik- kea tekee. Tätä ei hän tietysti anna sitä varten, että minulla siitä olisi mitään syötävää tai juo- tavaa tai vähintäkään maallista etua, rikkautta, kunniaa, valtaa. Ei hän myöskään tahdo antaa sitä miksikään vahingoksi tai myrkyksi, kuten ei hän sanaansa, kastettaan eikä sakramen- tiaankaan ole miksikään myrkyksi antanut, vaan että meillä niistä olisi korkein ja paras hyöty, nimittäin kuten hän sanoo, ettei ihmi- nen hukkuisi, vaan saisi ijankaikkisen elämän. Ei se ole sen vuoksi tapahtunut, että saisin sii- tä monia kultakruunuja ja kuningaskuntia, sil- lä ne eivät kuitenkaan minua pelastaisi synnis- tä ja kuolemasta, vaan että minä pääsisin va- paaksi helvetistä, kuolemasta ja ijankaikkises- ta kadotuksesta. Tämä lahja vaikuttaa sen, että helvetti sammuu minulle, perkele paiskataan jalkaini alle, ja näin tulee peljästyntyt, mur- heellinen, kuollut sydän iloiseksi ja eläväksi; lyhyesti: ijankaikkinen katoomaton elämä tu- lee ijankaikkisen turmion ja kuoleman sijaan.

Tämmöisen täytyy tietysti olla seurauksen tuosta jalosta ylevästä lahjasta, jos vaan Juma- lan poika oikein tunnetaan ja sydämellä käsi- tetään. Missä nimittäin hän on, siinä täytyy myöskin olla kaiken hyvyiden, voiton ja pe- lastuksen kaikesta pahasta, ijankaikkisen va- pauden, kunnian ja riemun, mutta ei meidän ansaitsemanamme, vaan sen suuren ijankaik- kisen rakkauden lahjana, että Jumala on ar- mahtanut meidän surkeuttamme ja kurjuut- tamme ja antanut oman poikansa tullaksemme autetuiksi. Muutoin olisi meidän täytynyt olla

ja pysyä ijankaikkisesti hukassa huolimatta kaikesta tekopyhydestämme ja jumalanpalveluksestamme, emmekä olisi siinä ilmoisna ikänä voineet ijankaikkista elämätä saavuttaa.

Kylläpä tässä on sitä, jolla jokainen, joka sitä voi, saattaa sydäntänsä virvoittaa. Mitä suloisempaa ja parempaa toivottavaa voidaan sydämelle ilmoittaa, kuin että sille annetaan ja lahjoitetaan ijankaikkinen elämä, jossa ei kuolemata enään koskaan nähdä, jossa ijankaikkisesti ei ole mitään puutetta, hätää, murhetta, taistelua, vaan pelkkä riemu ja kaikkein tavarain täydellinen rikkaus, ja jossa me olemme siitä vahvat, että meillä on armollinen Jumala, sekä jossa kaikki luontokappalet iloisesti katsahtavat puoleemme. Onhan tässä selvästi nähtävissä, ettei Jumalan mieli eikä tarkoitus ole ihmisiä surmata eikä murheellisiksi tehdä, vaikka perkele aroille sydämille sen siksi kuvailee lain kautta ja asettamalla heidän eteensä heidän kelvottomuuttaan, vaan hän tahtoo antaa elämän ja sellaisen elämän, joka on ijankaikkinen elämä ja riemu, ja jonka pantiksi ja merkiksi hän antaa ainoan poikansa. Eipä totisesti hän tätä tekisi, ellei hän meitä rakastaisi, vaan tahtois vihoissaan meidät kadottaa.

Luulisipa syystä, että tämä ja tämän kaltaiset ihanat lohdutuslauseet olisivat kristitylle kaiken maailman tavaroita rakkaammat ja arvokkaammat. Ovathan nämä sellaisia sanoja, joita ei kukaan voi perin pohjin tutkia eikä tyhjentää, ja jotka oikein uskottuna tekisivät ihmisestä hyvän jumaluusoppineen tai oikeammin sanoen väkevän ja iloisen kristityn, joka sitten voisi oikein puhua ja opettaa Kristuksesta, arvostella kaikki muut opit, neuvoa ja lohduttaa jokaista ja kärsiä kaikki, mikä häntä kohtaisi. Mutta tässä täytyy rukoilla, että Pyhä Henki painaisi nämä sydämeen, että niitä voitaisiin joka päivä tutkistella ja että nämä sanat mielessä nukuttaisiin ja herättäi-

siin. Mutta nyt kun emme näistä sanoista väli-tä, eivät ne myöskään sydämeen painu, eivätkä voi sitä hedelmätä tuottaa kuin pitäisi, vaan niiden täytyy haikeasti parkua ja valittaa maailman kiittämättömyyttä, joka sulkee korvansa ja sydämensä näiltä sanoilta ja joka ajaessaan takaa katoovaista tavaraa, kunniaa ja mainetta kadottaa tämän ijankaikkisen aarteen, niin että sen helvetissä täytyy kirotta ja tuomita itseänsä.

Seitsemänneksi ja viimeiseksi: Mikä nyt on se tapa, jolla tämä tavara ja lahja käsitetään, tai minkälaiseen kukkaroon tai lippaaseen se on kätkevä? Se on nyt ainoastaan usko, kuten Kristus tässä sanoo: **Jokainen kuin usko hänen päällensä, ei pidä hukuman** j. n. e. Se korottaa käsiä ja säkkiä ja sallii hänen vaan hyvää tehdä. Samoin kuin, näet, Jumala rakkaudesta sellaista tekee, samoin olemme me ottajia uskon kautta, joka ei muuta tee kuin ottaa lahjan vastaan. Eihän tässä tule kysymykseen meidän tekemisemme eikä töittemme ansio, sillä elämä on jo annettu ja lahjoitettu, vaan sinun tulee ainoastaan avata suusi tai pikemmin sydämesi, pysyä alallasi ja antaa itsesi täyttää, Ps. 81: 11. Muulla tavalla tämä ei voi tapahtua, kuin että uskot nämä sanat, sillä sinä kuulet hänen vaativan tässä uskoa, jolle hän sellaisen tavaran kokonansa omaksi antaa.

Tässä näet sinä myöskin mitä usko on ja mikä siksi sanotaan. Se ei ole nimittäin paljas tyhjä ajatus Kristuksesta, että hän on neitsee-tä syntynyt, kärsinyt, ristiin naulittu, noussut ylös, astunut taivaaseen, vaan sellainen sydän, joka itseensä sulkee ja käsittää Jumalan Pojan, kuten nämä sanat kuuluvat, ja sen vahvana pitää, että Jumala on antanut ainokaisen poikansa sitä varten ja niin meitä rakastanut, ettemme hänen tähtensä hukkuisi vaan saisimme ijankaikkisen elämän.

Sentähden hän sanookin selvästi: **jokainen kuin uskoo hänen päällensä**, joten siis tarkoitetaan sellaista uskoa, joka ei katsele omia töitensä eikä myöskään uskonsa voimaa ja otollisuutta, minkälainen se on laadultaan, kuinka muodostunut tai juurtunut uskovaisen sydämeen, niinkuin sokeat viisastelijat siitä uneksivat ja pilkkaa tekevät, vaan liittyy itseensä katsomatta Kristukseen ja sulkee hänen itseensä omana tavaranaan, varmana siitä, että Jumala Poikansa tähden rakastaa häntä, eikä suinkaan hänen omien töittensä, mahdollisuutensa tai ansioittensa tähden. Sillä nuo kaikki eivät ole Jumalan antama tavara, Kristus Jumalan Poika, johon tulee uskoa.

Mitäpä hyötyä muutoin lahjasta eli annista on ja mitä itse uskostakaan, jos se ei muuta ole kuin pelkkä tyhjä astia ja ellei se katso ja turvaa siihen, mihinkä se tarttuu ja kiinni käy, jonka vuoksi se yksin onkin kallisarvoinen, niin että voidaan sanoa: Olkoon vaan usko pieni vähäpätöinen lipas tai rasia, kuitenkin on sen sisällä sellainen jalokivi eli päärly, joka ei taivaaseen eikä maahan voi mahtua.

Sen vuoksi opetamme Raamatun mukaan uskosta siten, että me ainoastaan sen kautta tulemme vanhurskaiksi ja Jumalalle otollisiksi, sillä se ainoastaan voi käsittää ja säilyttää tämän tavarana, Jumalan Pojan. Jos vaakalle laskien otan punnitakseni tämän lahjan ja omat työni, niin nähdään niin äärettömän suuri erotus ja ylipaino, ettei kaikkien ihmisten pyhyys ole yhtään minkään arvoinen edes yhden veripisaran rinnalla, jonka hän on antanut ja vuodattanut meidän puolestamme, saatikka sitten sen kaiken rinnalla, minkä hän on tehnyt ja kärsinyt. Senvuoksi en saata ollenkaan turvata omaan avuuni tai ansiollisuuteeni. Ah, mitäpä tarvitsekaan paljoa haastella ja väitellä tästä asiasta? Kuulethan tässä, että voit olla varma ijankaikkisesta elämästä, kun hän sanoo: **Jokainen kuin uskoo hänen päällensä**

sä ei pidä hukkuman, vaan ijankaikkisen elämän saaman. Mitä sitten on uskoa häneen? Eipä suinkaan se, että ijankaikkista elämää tavoittelet omilla ansioillasi ja töilläsi, vaan että kaikesta sydäimestä totena pidät nämät sanat, että nimittäin Jumala on sinua, joka et muuta ole kuin palanen maailmaa, niin rakastanut, että antoi ainoan poikansa sinun tähtesi, ettet hukkuisi. Jos siis sinunkin sydämessäsi on näillä sanoilla sijaa: **Jokainen kuin uskoo hänen päällensä** j. n. e., niin täytyy myöskin totisesti toisen asian seurata: sinä et voi hukkaa, vaan saat ijankaikkisen elämän. Nämä sanat eivät voi pettää eikä valhetella.

Ja mitäpä olisikaan meillä kerskattavaa omista töistämme kuullessamme että meidän laitamme on sellainen, että meidän täytyisi joka miehen ijankaikkisesti hukkaa, ellei tätä tavarana olisi edestämme annettu? Onhan näin kaikki kerskaus riistetty pois ei ainoastaan ihmistöiltä vaan myöskin koko Jumalan lailta, niin että vaikka jollakulla tuo kaikki olisi ja hän ne voimansa mukaan täyttäisi, ei hän kuitenkaan voi sillä vielä itseään hukkumasta pelastaa. Mihin muuten tarvittaisiinkaan näitä sanoja: **Jokainen kuin uskoo** j. n. e., ellei niillä osoitettaisi, ettei Mooses eikä mikään ihmispyhyys voi kuolemasta pelastaa eikä elämätä antaa. Näin tarkoin kaikki tyyni riippuu tästä ainokaisesta Jumalan Pojasta.

Nyt näet, mikä suuri ylevä asia on tähän lauseeseen pantu. Antaja on suuri ja mahtava, kaikkein luontokappalten luoja, joka ei ainoastaan hyvää huomenta toivota tai ystävällisesti hymyile vaan myöskin rakastaa ja rakastaa niin sydämellisesti, ettei ainoastaan anna kerjäläiselle pientä erää katoovaista tavarata vaan korkeimman, suloisimman tavaransa, oman Poikansa, joka lisäksi on taivaan ja maan Herra. Sitten ei hän osoita tätä rakkauttaan ainoastaan ystävilleen vaan vihollisillensakin, jotka kaikista luontokappaleista, itse

perkelettä luukuun ottamatta, kaikkein vähimmin rakkautta ansaitsisivat, ja vieläpä sillä tavalla että hän kokonansa antaa itsensä heidän puolestansa, temmataksensa heidät kuolemasta ja helvetistä ja saattaaksensa heidät varmoiksi ijankaikkisesta elämästä. – Mitä suurempaa ja ylevämpää voitaisiinkaan sanoa tai ajatella mistään asiasta!

Mutta vaikka tämä kaikki on suurta ja sanomatonta, on kuitenkin siihen verraten vielä suurempaa ja ihmeellisempää, että ihmissydämen pitäisi voida kaikkea tuota uskoa. Kysytäänhän tässä sydäntä, joka voi käsittää enemmän kuin taivas ja maa voi käsittää, niin että täytyy huomata, mikä erinomainen Jumalan voima ja työ usko on, joka voi tehdä, mikä luonnolle ja kaikelle maailmalle on mahdollista. Se ei siis ole pienempi ihme kuin kaikki Jumalan ihmeet ja työt, vieläpä suurempi sitäkin, että Jumala tuli ihmiseksi syntyen neitseestä, kuten P. Bernhardi sanoo. Sillä aivan liiaksi kaukana toisistansa heitä toisiinsa verrattaessa ovat tässä kuulemamme suuret asiat: sen rakkaus, joka antaa, ja sen, joka annetaan sekä sen kelvottomuus, jolle annetaan. Kaikki on mahdollittoman suurta, ja ihmissydän on kovin pieni, ahdas ja heikko, niin että sen täytyy peljästyä ja kauhistua tuollaista suuruutta.

Jos minulle sanottaisiin Jumalan suoneen minulle ennen muita ihmisiä sellaisen lahjan, että saan elää maan päällä muutamia tuhansia vuosia nauttien rauhaa, onnea ja kaikkea, mitä sydämeni halajaa, niin totta kaikesti sanoisin: No, mutta tuo nyt ei voi olla Jumalan sanaa, siinä on liian paljo ja liian suurta; kuka minä olen, että Jumala minulle sellaista antaa? Paljoa vähemmän mahtuu ihmissydämeen se, että Jumala lahjoittaisi sellaisen tavaran kuin oman Poikansa ja hänen kerallaan ijankaikkisen elämän ja autuuden. Kukapa voi sanoakaan, kuinka suurta se on? Kuinka

kallis ja jalo lahja on jo tämä ruumiillinenkin elämä, ja kukapa tahtoisi sitä vaihtaa kaikkiin kuningaskuntiin, rahoihin ja tavaroihin maan päällä? Mutta tämä taas on ijankaikkiseen elämään ja tavaraan verrattuna paljoa vähempi kuin silmänräpäys. Sanalla sanoen: sitä ei voida ajatella vaan ainoastaan hiukan aavistaa, jos samalla mietitään sitä vahinkoa ja surkeutta, jota ijankaikkiseksi kadotukseksi sanotaan.

Nyt täytyy kuitenkin kristityn sille kannalle joutua, että antaa Jumalalle ja Herralle Kristukselle sen kunnian, että myöntää tämän hänen sanansa totuudeksi ja tekee oman epäuskonsa valheeksi. Missä näin tapahtuu, siinä on jo Pyhä Henki alkanut voimansa ja vaikutuksensa uskon synnyttämiseksi ja sydän on sen verran auvennut, että voi käsittää tämän tavaran, joka on taivasta ja maata suurempi. Tosin vallitsee siinä vielä suuri heikkous, eikä se voi maan päällä koskaan sille kannalle päästä, että tuntisi uskon, kuten pitäisi, mutta se on alati toivomassa ja huokailemassa Henkeä, joka on ihmiselle itselleenkin sanomaton, kun sydän sanoo: Oi jospa tuo olisi tosi! ja :Ah, joka voisi tuota uskoa! y. m.

Mutta tuollainen huokaus ja uskon kipinä toimittaa kuitenkin sen, että Jumala lukee sen täydelliseksi uskoksi ja sanoo: Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon, ja koska sinä sen uskot, niin olet totisesti autuas, sillä tämä sana on voima ja valta, väkevämpi kaikkia synnin ja kadotuksen peljätyksiä, ja tämä lahja on niin suuri, että se nielaisee synnin, kuoleman ja helvetin niinkuin tulinen pätsi veripisaran tai niinkuin syvä meri oljenkorresta putoovan pienen tulikipinän. Jos vaan sydän voisi kiusausten ahdistuksessa muistaa nämä sanat, niin ei mikään perkele eikä helvetti voisi sitä peljättää, vaan sen täytyisi iloisesti sanoa: Mitäpä ollenkaan pelkäisin? Onhan minulla Jumalan Poika, Isän minulle lahjoittama, josta todistukseksi hän antaa minulle sanan, jonka

minä taasen tiedän hänen sanaksensa. Se ei voi minulle valhetella, yhtä vähän kuin hänkään voi minulle valhetella tai pettää minua, vaikka en valitettavasti voisikaan kyllin vahvasti uskoa.

Niinpä kyllä, sanot sinä, tahtoisinhan minä halusta uskoa, jos olisin Pietarin, Paavalin ja muiden hurskasten ja pyhien kaltainen, mutta minä olen aivan liian suuri syntinen, ja kuka tietää olenko valittukaan? Vastaus: Katso toki sanoja, kuinka ja kenestä hän puhuu: **Niin on Jumala maailmaa rakastanut, ja jokainen kuin uskoo hänen päällensä.** Maailmaksi nyt ei sanota ainoastaan Pietaria ja Paavalia vaan koko ihmissukukuntaa, joka ainoa siihen luettuna, sillä tässä ei ketään eroteta pois. Kaikkein edestä on Jumalan Poika annettu, kaikkein on uskominen, eikä yhdenkään, joka uskoo, pidä hukkuman. Kouraseppä sentään nenääsi ja tutkistele sydäntäsi, etkö sinäkin ole ihminen – sehän on palanen maailmaa – ja niiden luvusta, jotka käsitetään sanaan **jokainen**, aivan kuin joku muukin. Jos minä sovitan tämän itseeni vaan sinä et, niin täytyy näiden sanain olla vääriä ja turhaan puhuttuja.

Eihän tämmöistä ole saarnattu lehmille eikä hanhille, paljoa vähemmän sitten annettu ja lahjoitettu. Katso siis, ettet itse sulkisi itseäsi pois etkä tänkaltaisille ajatuksille valtaa antaisi: Ken tietää, lieneekö tuo minuakin varten? Silloinhan tekisit Jumalan sanassaan valhettelijaksi. Mutta tee sinä sen sijaan ristinmerkki ja lausu näiden sanain mukaan näin: Vaikka en olekkaan P. Pietari enkä Paavali, niin olen kuitenkin palanen maailmaa. Jos hän olisi tahtonut lahjan ainoastaan ansiokkaille antaa, niin olisi hänen täytynyt tätä ainoastaan enkeleille saarnauttaa, jotka ovat puhtaita ja synnittömiä. Eipä hän olisi antanut sitä myöskään Pietarille, Daavidille, Paavalille, sillä hekin ovat syntisiä olleet kuten minä.

Olkoon laitani kuinka tahansa, mutta ainakin tiedän minä Jumalan sanan totuudeksi, ja ellen sitä vastaan ottaisi, tekisin muiden synteini lisäksi vielä senkin, että pitäisin Jumalan sanan ja totuuden valheena ja pilkkaisin sitä.

Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma piti hänen kauttansa vapahdettaman. Tässä on vielä pontevammin ja selvemmin kuultavana, mikä Jumalan tahto ja tarkoitus on maailmaan nähden, eli toisin sanoen juuri niihin nähden, jotka ovat syntisiä ja sen vuoksi kadotuksen tuomion alaisia. Täten poistaa hän kaikki, mikä meitä synnin tähden tahtoo peljättää. Sillä suoraan ja selvästi hän sanoo, ettei Kristus ole lähetetty eikä hänen valtakuntansa perustettu tuomitsemista ja kadottamista varten, sillä sen kaltainen tuomio on jo entisestään julistettuna lain kautta kaikille ihmisille, koska he kaikki ovat synnissä syntyneet. He ovat jo kuolemaan määrättyjä ja hirttäjälle jätettyjä, eikä muuta puuta kuin että miekka paljastetaan. Silloin tulee Kristus Jumalan käskystä väliin, seisauttaa tuomarin ja mestaajan, pelastaa tuomitun ja tekee eläväksi. Tämä on syynä, miksi hän tulee, nimittäin auttaaksensa maailmaa, jonka hän löytää jo tuomittuna. Sen osoittaa sekin, että hän sanoo vapahtavansa maailman, sillä täten tekee hän kyllin ymmärrettäväksi, että sen täytyy olla tuomittu. Mitäpä se muuten tarvitsisi vapahtajaa?

Mutta tämä oli siihen aikaan juutalaisille ja on vieläkin maailmalle aivan outoa saarnaa, sillä eivät ollenkaan luulleet siinä tilassa olevansa, että Kristuksen täytyi tulla heitä tuomittuina ja kadotettuina autuaiksi tekemään, vaan he toivoivat sellaista Kristusta, joka olisi heitä ylistänyt heidän lakinsa ja pyhyytensä tähden, suojellut ja kunnioittanut heitä. Siitä syystä he eivät voineet sellaista saarnaa uskoa eikä ottaa vastaan. Hehän myöskin Joh. 8: 33,

kun sanottiin Jumalan Pojan täytyvän heitä vapahtaa, sanoivat: **Me olemme Aabrahamin siemen ja emme ole koskaan kenenkään orjana olleet**, aivan kuin he olisivat vastanneet näin: Mitä sinun tarvitsee sanoa olevasi lähetetty meitä autuaaksi tekemään? Emmehän me ole tuomituita ihmisiä kuin pakanat.

Mutta nyt kuulemme että Kristus on lähetetty autuaaksi tekemään niitä, jotka ovat tuomittuja ja kadotettuja, tietääksemme että hän on tullut meidän tähtemme, jotka sellaisiksi itseämme tunnustamme ja tunnemme, ja tahtoo meidät autuaaksi tehdä. Pitäähän kumminkin joitakuuta olla, jotka tulevat autuaaksi, ettei hän turhaan olisi tullut. Semmoisia taasen eivät muut ole, kuin joita heidän kurjuutensa ja kadotuksensa painaa ja peloittaa. Niille on nämä ystävälliset sanat lausuttu: **Niin on Jumala maailmaa rakastanut**, se on: juuri niille, jotka eivät mitään rakkautta vaan pelkkää vihaa ja kadotusta tuntevat; ja nämäkin: **Jumala on lähettänyt Poikansa**, ei tuomitsemaan vaan vapahtamaan niitä, jotka jo ovat tuomituita. Olisihan tämä aivan turhaa saarnaa muille, sillä joka ei usko olevansa syntinen ja kadotettu hän vielä vähemmin uskoo yksin Kristuksen kautta autuaaksi tulevansa.

Joka hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan Pojan nimen päälle. Siinä on tuomio, joka tekee erotuksen niiden välillä, jotka tulevat autuaiksi, jotka kadotetuiksi. Ei sitä kysytäkään, kuinka mahdollinen tai mahdoton sinä olet, sillä päätetty jo on, että kaikki ovat syntisiä ja kadotuksen ansainneita, vaan sitä kysytään, uskotko sinä tähän Kristukseen vai etkö. Jos uskot, niin olet jo autettu ja päästetty kadotuksen tuomiosta. Mutta ellet usko, pysyt sinä tuomittuna, vieläpä käy tuomiosi aina vaan

suuremmaksi ja raskaammaksikin kuin ennen, koska syntiä vaan lisää hylkäämällä Kristuksen, jonka tehtävänä on auttaa sinua tuomiosta ja kadotuksesta.

Tämä on taasenkin lohdullinen lause kiusauksen ja pelvon varalta aroille omilletunnoille, jotka huokailevat lohdutusta ja mielellään tahtoivat tietää minkälainen heidän välinsä on Jumalan kanssa. Sellaiset ottakoot tämän lauseen korviinsa ja sydämiinsä, sillä heille tässä tiedoksi annetaan, **ettei Jumala ole lähettänyt Poikaansa tuomitsemaan vaan autuaaksi tekemään**, ja että Jumalan puolelta jo on päätetty: **ken tähän Poikaan uskoo, ei häntä tuomita.** Hänen ei siis tarvitse pelätä mitään tuomiota eikä kadotusta, vaan hän on päässyt siihen vapauteen, että lain tuomio ja kadotus on häneltä otettu pois ja sijaan luvattu ja lahjoitettu Jumalan armo ja iankaikkinen elämä Kristuksessa, jos hän vaan uskoo nämä sanat.

Mutta toisaalta on myöskin hirmuinen tuomio langetettu sille joukolle, joka tätä saarnaa ei usko, vaan uskaltaa pyrkiä oman pyhyytensä ja ansionsa turvissa Jumalan tykö ja autuaaksi. Semmoisilta tässä suoraan kielletään ja otetaan pois kaikki armo ja he määrätään kadotukseen, josta eivät voi päästä, niin kauvan kuin eivät usko. Heitä ei ole ensinkään auttava, vaikka he kuinkakin suuria, raskaita, monia töitä olisivat tehneet ja heillä olisi kuinka suuren pyhyiden loisto tahansa.

Näitä ei Kristus nyt vasta tuomitse, vaan he ovat jo Jumalan lain tuomitsemat, koska eivät tunne syntejensä ja Jumalan vihaa, jonka alaisia he luonnostaan ovat. He vielä tahtovat tehdä itsensä siinä kauneiksi ja hurskaiksikin Jumalan edessä, joka paitsi tekevät sen synnin häntä vastaan, että katsovat ylön Jumalan Pojan, joka on syntein sovinnoksi ja lunastukseksi annettu. Juuri sen vuoksi täytyykin iankaikkisen vihan ja kirouksen heidän osaksensa

tulla, koska he eivät etsi synteinsä anteeksi saamista Kristuksessa, vaan lisäävät ja suurentavat sitä Kristusta ylönkatsomalla. Sitä tarkoittaa Johannes Kastajakin Joh. 3: 36 sanoessaan: **Joka uskoo Pojan päälle, hänellä on ijankaikkinen elämä, mutta joka ei usko Pojan päälle, ei hänen pidä elämätä näkemän, mutta Jumalan viha pysyy hänen päällensä.**

Syyksi tähän sanoo Kristus: **Sillä ei hän usko Jumalan ainoon Pojan nimen päälle.** Koska he siis jo ennakolta ovat syntiin ja kadotukseen vikapäät, niin ei Jumala tahdo keittää vapauttaa eikä kenellekään suosiollinen olla muuten kuin tämän Pojan tähden, jonka hän sovinnoksi on antanut ja määrännyt. Sen vuoksi käsketäänkin uskomaan Jumalan ainoaisen Pojan nimeen, se on: siihen sanaan, joka hänestä saarnataan. Usko ei nimittäin voi nähdä eikä aistimilla havaita ja tuntea, mitä hän meille antaa, eikä sillä muuta ole kuin hänestä lausuttu nimi ja suullinen sana, jonka korvilla kuulemme.

Tähän tahtoo hän meitä liittää ja sitoa, että me siihen uskoen tuomion välttäisimme ja tulisimme autuaiksi. Mutta toiset kohtuuden mukaan tuomitaan, ei siitä syystä, että heillä on syntiä ollut, vaan koska katsovat Pojan ylön eivätkä tahdo uskoa tähän nimeen, joka heille pelastukseksi ja autuudeksi on julistettu. Missä, näetkös, tätä nimeä saarnataan ja uskotaan, siinä täytyy kaikkein luontokappaleiden, synnin ja kuoleman väistyä, ja sieltä täytyy perkeleen ja kaikkein helvetin porttien peljästyneinä paeta.

Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastit enemmän pimeyttä kuin valkeutta, sillä heidän työnsä olit pahat. Näin syntyy riita tässä Kristuksen nimestä ja saarnasta, ja tuota uskotonta joukkoa kohtaava tuomio tulee julki-seksi, koska se ei ota tätä saarnaa vastaan,

vaan Jumalalle vastahankaa tehden päinvas-taista harjoittelee ja ihan ristiriidassa Jumalan sanan kanssa pitää kiinni omista luuloistansa ja julkeudestansa. Mitäpä tämä saattaa olla muu kuin pimeys, koska se on hänen sanansa valkeutta vastaan, joka julkisesti valaisee kaikessa maailmassa uskovaisille Jumalan tuntemiseksi ja autuudeksi, toisille taas heidän ajatustensa paljastamiseksi ja ilmi saattamiseksi, kuten vanha Simeonikin, Luukk. 2: 35 sanoo Kristuksesta ennustaessaan, etteivät he ole millaisia, joksi maailman silmissä itseään teeskentelevät ja kaunistelevat väärällä pyhyiden loistolla, vaan pahoja myrkyllisiä käärmeitä, vahingollisia, kirottuja ihmisiä.

Sillä jos tätä verrataan siihen, mitä Kristus edellä on sanonut, niin käy selville, mitä maailma on. Minä tarkoitan noita sieviä, hurskaita, pyhiä ulkokullatuita ja suuria jumalanpalvelijoita. He ovat sellaista väkeä, etteivät ainoastaan ole pimeydessä, se on: erehdyksissä ja taitamattomuudessa, joka vielä olisi anteeksi annettava, vaan jotka sitä vielä rakastavatkin, se on: tahtovat sitä ylistää, puollustaa ja siinä pysyä Jumalalle ja hänen sanallensa kiusaksi ja harmiksi, ja jotka ovat niin kieroja ja paatuneita, että palkinnoksi jumalallisesta rakkaudesta ja lahjasta, joka heille kelvottomille tarjotaan ja lahjoitetaan, mitä katkerimmin vihaavat sekä Jumalaa, antajaa, että korkeata, kallista lahjaa, hänen rakasta Poikaansa. Ovatko nekin kehuttavia, hurskaita lapsia, jotka eivät voi totuutta kuulla eikä kärsiä, vaan vihaavat ja pakenevat omaa autuuttaan.

Mitä pitäisi sanoa tuollaisesta maailman pahuudesta? Kukapa voisi uskoa ihmisten maan päällä olevan niin pahoja ja perin perkeleellisiä, että vaikka näkevät valkeuden ja kuulevat Jumalan sanomattomasta rakkaudesta ja hyvästä työstä, että hän tahtois heille Poikansa kautta antaa ijankaikkisen elämän, kuitenkin eivät tahdo eivätkä voi tätä saarnaa

kärsiä, vaan pitävät sen vahingollisimpana myrkkynä ja vääräuskoisuutena, jolle jokaisen pitäisi tukkia korvansa? Niin, vaikka tuo valkeus on niin ilmeinen, etteivät he voi sitä vastaan mitään sanoa ja että heidän täytyy tunnustaa se totuudeksi, ovat he niin katkerasti pahoja, etteivät he voi eivätkä tahdo siihen suostua, vaan tahallaan asettuvat sitä vastaan.

Tämmöistä, sanon minä, voisi tuskin yksikään ihmissydän uskoa, ellei Kristus olisi sitä sanonut, eipä kukaan ymmärtäisikään näitä sanoja, jollei teot ja kokemus näin opettaisi ja todistaisi. Tätä täytyy sanoa kirotuksi, helvetilliseksi pahuudeksi, joka ei ainoastaan mitään välitä Jumalan sanasta, ei ainoastaan ylönkatso hänen rakkauttaan ja armoaan eikä tahdo antaa hänen totuudelleen kunniaa, vaan joka sitä paitsi tietten ja tahtoen rakastaa ja etsii omaa turmiotaan ja kadotustaan, kuten P. Paavali Ap. Tek. 13: 46 sanoo juutalaisistansa, että he lukivat itsensä mahdottomiksi ijankaikkiseen elämään.

Näin täytyy niiden ihmisten tehdä, joita sanotaan Jumalan kansaksi, ja jotka ovat pyhimpiä ja hurskaimpia maailman silmissä, täynnä hyviä töitä ja suuria jumalanpalveluksia. Nämä eivät ollenkaan kärsi, että heidän elämänsä ja töitään pahoiksi sanotaan, kuten Kristus tässä tekee. Kun sitten Pyhä Henki tahtoo näyttää heille heidän syntinsä ja ohjata heitä Kristuksen tykö, jonka kautta he pelastuisivat synnistä ja kadotuksesta ja tulisivat autuaiksi, niin he raivostuvat ja syyttävät tätä oppia siitä, että se muka kieltää ja tuomitsee hyvät työt, jonka vuoksi se ei ole kärsittävä.

Näin täytyy Jumalan ja hänen sanansa, vaikka hän hyvydessä nuhtelee ja tahtoisi mielellään auttaa heitä oikeaan jumalalliseen elämään, olla syynä heidän pahuuteensa. Mutta vähät siitä, onhan Jumala yllin kyllin maailmalle tehnyt kaikkea, mitä hän on saat-

tanut, antanut valkeutensa paistaa, tarjonnut ja osoittanut sille rakkautensa ja ijankaikkisen elämän. Mitä on nyt maailmalla enään väitettävää vastaan, etteikö se ole kaikella oikeudella omankin tuomionsa mukaan ja omasta syystä kadotettu?

Jokainen joka paha tekee, se vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen töitensä pitäisi laitettaman. Mutta joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen työnsä nähtäisiin, sillä ne ovat Jumalassa tehdyt. Näin osoitetaan heidän työnsä pahoiksi, sillä he vihaavat valkeutta eivätkä voi kärsiä, että heidät julkisesti vedettäisiin valkeuteen tai tuomiolle, että saataisiin selville, ovatko he vilpittömiä vai eivätkö, tavoittelevatko ainoastaan ulkonaista kiiltoa ja loistoa ihmisten silmissä. Niinhän maailma menettelee omissakin asioissaan, jonka vuoksi Kristuskin tätä puheenpartta käyttää, että jokainen noudattaa omaa mielivaltaansa, niinkuin häntä haluttaa, suvaitsematta kuitenkaan sellaista pahaksi sanottavan, vaan jokaisen pitäisi häntä kehuskella nuhteettomaksi ja hurskaaksi. Ja vaikka hän tekisi törkeitäkin rikoksia ihmisten edessä, niin hakee hän kuitenkin jotakin peitettä sellaista kaunistellakseen. Siitä sekin tulee, ettei ketään voida tuomita, ennen kuin häntä on julkisesti syyhyn saatu ja saatettu, sillä jokainen tulee tuomion eteen oikeutta saadakseen ja todistaakseen riitapuolensa vääryyden. Sen vuoksi pitää asia totuuden ilmi- saamiseksi tuotaman valkeuteen julkisilla todistuksilla ja näytteillä.

Huomataanhan kyllä selvästi itse syytetystäkin, ettei hän oikeilla jäljillä ole, kun ei hän tahdo sallia itseänsä nuhdeltavan ja kamoo ja karttaa julkisuuteen ja valkeuteen tulemista eikä tahdo oikeuden mukaista tutkimista. Niinpä sekin, joka makaa alastomana peiton alla, ponnistelee ja potkii hurjasti vastaan, ennen kuin antaa vetää peitteen pois päältään;

kieriellen, väännellen ja käännellen yrittää hän kaikkia, ettei häntä vaan alastonna nähtäisi. Ja jokainen roisto, murhaaja ja huorintekijä, olkoonpa kuinka julma tahansa, ja vaikka hänen omassatunnossaan täytyy itsensä tuomita, tahtoo kuitenkin näyttää kunnialliselta ihmiseltä. Paljoa vähemmän voi maailma tässä asiassa nuhdetta kärsiä, kun mikään järki ei saata sitä tuomita eikä moittia, ja perkele kaunistelee ja peittelee itsensä mitä sievemmillä käytöstavoilla ja ulkomuodoilla. Näin jokainen, joka pahaa tekee, tahtoo käydä hurskaasta, puhtaasta ja pyhästä ja juuri siitä syystä vainoo evankeliumia, että se tällaista nuhtelee. Mutta Jumalan taasen täytyy yhä valaista valkeudellansa, että vihdoinkin ilmi tulisi, minkälaisia ne ovat, jotka Kristusta, joka tahtoo auttaa heitä ja koko maailmaa, aivan syyttömästi vainoovat ja häpäisevät ja lykkäävät luotaan Jumalan sanan, vaikka se heille tuo kaikkea armoa ja autuutta, sekä jotka ajavat maanpakoon ja murhaavat hurskaita viattomia ihmisiä, jotka tunnustavat tätä sanaa ja rakastavat Kristusta.

On sekin yksi evankeliumin hedelmä, että se tällaisen valkeuden tuopi, nuhtelee ja näyttää toteen pahuuden ja paljastaa perkeleen, joka ennen niin kavalasti suurella teko-pyhyydellä hallitsi, ettei kukaan voinut häntä tuntea, vaan pidettiin itse Jumalana. Nyt sitten hän raivoo ja vimastelee, kun on tullut

paljastetuksi, niin että jokaisen täytyy käsittää ja nähdä, että tuossa hän on. Näin pitääkin ilmi tuleman, mikä on oikea ja väärä kirkko, mitkä ovat oikeita hurskaita Jumalan lapsia ja mitkä perkeleen ulkokullatuita, valhettelijoita ja murhaajia.

Mutta joka totuuden tekee, sanoo hän, **se tulee valkeuteen** j. n. e., se on: Joka Jumalan sanasta tuntee syntinsä, etsii armoa ja rakastaa Kristusta, hänen täytyy tulla julki. Vieläpä hän itsekkin asettuu valkeuteen, pitää kiini Jumalan sanasta, antaa totuudelle kunnian ja voi kärsiä, että kaikki hänen oppinsa, työnsä ja menonsa tuotetaan nähtäviksi, ei häikäile ja hämmästy kaikkia perkeleitä, ei ihmisiä, ja antautuu pelkäämättä ja kiertelemättä nähtäväksi, kuultavaksi, koeteltavaksi ja tunnusteltavaksi. Näin, Jumalan kiitos, meidän evankeliumimme tekee ja hurskaat kristityt tunnustuksellaan ja elämällään, mutta toiset taasen valheella ja petoksella ja kaikilla pahoilla juonnilla paikkailevat ja kaunistelevat itseään, niin että he nyt, kun meidän oppimme ja sanamme on heidät valkeuden kautta häpeään saattanut, ovat tälläkin oppineet pahuuttansa koreaksi maalaamaan. Sen vuoksi tuleekin nyt toden teolla ja ilmeisesti näkyviin, kuka oikeassa on ja kuka kulkee totuudessa ja sellaisissa töissä, jotka ovat Jumalassa toimitettuja hänen sanansa ja tahtonsa jälkeen ja ovat hänelle otollisia. Amen.